

Талановита художниця, неперевершена майстриня й просто чудова мама

Умілими руками відтворює природу на пейзажах, образи на іконах, панно, сувеніри, прикраси й багато іншого з природного матеріалу: бурштину, дерева, а ще шедеври – гобелени з ниток - рукодільниця Валентина МУЛЯВКА. Якось, шукаючи подарунок на день народження, завітала в магазин «Янтар» у райцентрі, й, уперше побачивши бурштинові вироби, зачарувалася ними. І, звичайно, з крамниці вийшла не з пустими руками. Дивлячись на цю красу, не могла уявити, що колись познайомлюсь із майстринею, яка вміє її втілити в життя.

Ще в школі Валя хоч і вміла малювати, та не уявляла, що стане художницею, попри те, що мама дівчини пішла саме цією стежиною, і вже тоді багато рівнян знали її, як творчу особистість. У 1991 році, коли закінчувала дев'ятий клас Рівненської спеціалізованої середньої школи № 15 з поглибленим вивченням англійської мови, твердо вирішила вступити в Абрамцевське художньо-промислове училище (нині коледж) ім. Васнецова. Не насторожило юнку, що їхати доведеться далеко від рідної домівки – в м. Хотьково Сергієво-Пасадського району Московської області. П'ять довгих років навчалась, аби мати навик неймовірної майстерності й у 1996-ому, отримавши диплом зі спеціальності художник-майстер художньої обробки дерева, каменю та кістки (причому курс був направлений більше на останньому матеріалі), повернулася у рідний край.

Перший час працювала дома, бо ж мала вже донечку Дар'янку, за якою молода мама доглядала, а й у вільні хвилини намагалась творити прекрасне. У той час у Рівному відкрили фабрику ДП «Укрбурштин», і формували колектив зі спеціалістів художніх професій. Валя разом із мамою, Ольгою Миколаївною, яка тоді працювала на комбінаті художнього оформлення, вирішили влаштуватись на нове підприємство. Їх прийняли із задоволенням. У числі перших 12 ентузіастів приступили до роботи. Спочатку в обов'язки майстринь входило виготовляти різноманітні сувеніри, буси, а картини й ікони - за технікою Флорентійської мозаїки. Тобто, складали все з кусочків бурштинових пластин. Зокрема Валя першою виготовила ікону «Оранта», яку відразу придбала страхова компанія «Оранта». Пізніше директор фабрики Володимир Барбець запропонував висипати картини й сувеніри бурштиною крихтою. І хоч до цього на Рівненщині ніхто такого не робив, все ж спробували.

- Навіть зараз пам'ятаю, - згадує Валентина Євгенівна. – Як дробили каміння вручну, щоб отримати крихту. Це вже потім дізнались, що є для цього спеціальна машина. Першими витворами з крихти були декоративні панно, пейзажі, знаки Зодіаку, а мама робила портрети. Найпершу ікону висипала я. Це була ікона Петра й Павла, якою в 1999 році висвятили фабрику, вона й досі зберігається в музеї підприємства.

Позаяк Ольга Баранова була розробником багатьох індивідуальних виробів, її призначили головним художником, а фабрика вже працювала на повну міць. Багато різних сувенірних виробів, картин, ікон, виконаних руками Баранових, прикрасили кабінети й

офіси високопосадовців області, країни та, навіть, за кордоном. А Валентина у 2000 році заочно вступила в Рівненський державний гуманітарний університет на художньо-педагогічний факультет. На фабриці пропрацювала ще декілька років. Тоді ж представила на виставці в музеї іконопису Луцька свої шедеври. У 2005-ому на відмінно закінчила навчання, отримавши червоний диплом і набувши спеціальність художник-майстер, педагог образотворчого та декоративно-ужиткового мистецтва. Деякий час дома виготовляла ікони, гобелени й батіки, розписувала матрешки, сувенірні яйця, які щедро роздарювала рідним.

- Навіть уявити не могла, що доля кине в Сарни, – ділиться Валентина Баранова. – Та в червні 2003-ого тут запрацювало ТОВ «Мінерал» і директор Микола Андрюшин запросив нас з мамою, як досвідчених спеціалістів, налагодити виробництво, передати досвід, щось на кшталт показати майстер-клас художникам-початківцям.

І хоч спершу запрошення було на місяць, після того, як усе спрацювало, Валентині Євгенівні запропонували посаду головного художника. Це й вирішило подальшу долю героїні, адже згодом зустріла другу половинку – Валерія, з яким, після довготривалих зустрічей, вирішила створити сім'ю. Чоловік з чуйністю та по-батьківськи ставився до Дар'янки. У сім'ї панували лад і гармонія, і вже у 2007-ому в родину завітав лелека з донечкою Сабіною, що ще більше згуртувало родину.

Найприкрішим виявився для Валентини Баранової момент, коли, після декретної відпустки, хотіла знову приступити до роботи в «Мінералі». Та, на жаль, керівництво повідомило, що послуги головного художника вже їм не потрібні, та й загалом фахівців вистачає. Звичайно, розгубилась, почувши таку новину. Та не здалась. Життя-бо не стоїть на місці й такі спеціалісти, як вона, завжди будуть затребувані. Не дарма ж на виставці в Польщі за авторські роботи отримали Диплом міжнародного зразка. І тут, впевнена, не останню роль відіграли гени. Маму Ольгу Миколаївну в жовтні 2009-ого удостоїли звання «Заслужений майстер народної творчості України» (художнє оформлення дерева й каменя). Та й узагалі з 1990-ого вона постійний учасник міських, обласних, всеукраїнських, міжнародних виставок декоративно-ужиткового мистецтва, жодне свято в Рівному не відбувається без її робіт, а ще неодноразово вони прикрашали стенди на День міста Київ, красуються і в краєзнавчому музеї Рівного. Хто бував в ідальні ВАТ «СЗМТК», напевно звернув увагу на оздоблення зали - це робота Ольги Баранової. Брат Антон – ювелір, тобто, також творча натура. Й особи з такими здібностями – гордість країни. Валентина ж у домашніх умовах продовжує створювати красу, яку, як і раніше презентує рідним, друзям. Заодно підвищує свій фаховий рівень. Приємно здивувалась, коли почула, що під час виготовлення, зокрема ікони, насамперед, намагається заспокоїтись і читає молитву, щоб уже в той момент придати роботі святості.

Та все ж, за словами Валентини Баранової, головне для неї – родина. Старшенька Дар'янка нині навчається в Рівненському державному аграрному коледжі на фінансово-економічному факультеті, а меншенька – Сабіна, відвідує садочок. Чоловік Валерій - на заробітках, необхідні-бо чималі кошти, аби добудувати будинок. А те, що подружжя чекає третю дитину, свідчить - це щаслива родина. Згодом Валентина хоче спробувати себе в якості дизайнера. Адже в новому будинку все спроектувала й оформила за власним уподобанням і смаком. І, повірте, в неї це вдалось. Валентина вважає себе рівнянкою, допоки не вселиться у власний дім. На мою думку, ця талановита художниця, неперевершена майстриня й просто чудова мама по праву може називатися сарненкою, бо вже чимало зробила для Сарн і його мешканців у бурштинових шедеврах.

Вікторія КУЗЬМИЧ.